

EESTI SKOUTIDE MALEVA HÄÄLEKANDJA.

Nr. 7—8.

November-detsember 1923.

III. aastakäik.

Vastutav toimetaja: *direktor K. Treffner.*

Päatoimetaja: *Joh. Elken.* Toimetus: *R. Antik, E. Jõgi, R. Kõiv, K. Olev, R. Ritsing, J. Federson.* — Tellimise hind: 1 aasta pääle 120 mka, $\frac{1}{2}$ a. p. 60 mka. Tellimisi võtavad vastu Vabariigi kõik postkontorid, skoutide rühmade päälükud ja omad tellimiste vastuvõtjad üle maa. Ajakiri ilmub 8 korda aastas. Toimetus ja talitus: *Tartus, Põik t. 3.*

Aadress kirjavahetuseks: Tartu, postkast nr. 130.

Ilmus trükist: —————

„Skoudi Kalender - Aastaraamat 1924“.

Korraldanud skoutmasterid *Joh. V. Elken* ja *Elmar Jõgi.*

Kalender - Aastaraamat on 8 trükipoogent (128 lhk.) suur ja hästi köidetud.

Hind üksikmüügil Mk. 75.—

Kümne viisi tellides à Mk. 60.— — Saada raamatukauplustest.
Tellida võib aadressil: Tartu, postkast nr. 130.

Skoutide Kirjastuse-Ühisus.

Väljaandja: *Eesti Skoutide Maleva Nõukogu.*

Üsik number 20 marka.

Ilmus trükist ja on saada skou-
tide malevate päälükite juures

„Eesti Skoutide Maleva põhimäärus.”

Hind Mk. 25.—

Suuremal arvul võib tellida aad-
ressil: Tallinn, postkast nr. 28,
herra J. Hünerson.

E. Sk. M. Päästaap.

o/ü Skout

laskis müügile

skoutide - guideide

kirjapaber.

Hind: a) paber 1.75 ümbrik
1.75 tükk.

b) paber 1.50 ümbrik 1.50 tükk.

S a a d a v a !

skoutide postkaartid

10 tükki — 30 mk.

Tellida: Tartu, Jakobi tän. 19—4,
E. Peetsu.

V. RESEV - RESEG

— Toompuiestee 19, Tallinn. —

Kõnetraat 20-19.

Soovitab skoutidele

odasid, kettaid ja tõukekuule,
sooje kampronisi, jalg-, volley-
ja basket-palle, suuski ja suusa-
keppe, suusa saapaid, uiske,
Soome kelke, hokkeykeppe ja
palle, võimlemise ja kõiki muid
spordi abinõusid.

Esitajad:

Pärnus, võiml. õp. F. Nord-
gren, Lõuna tän. 14.
Rakveres, võiml. õp. K. Lie-
berg, Tartu tän. 5.
Kuressaares, võiml. õp.
Elmik, gümnaasium.
Viljandis, võiml. õp. Pihlak,
gümnaasium.

EESTI SKOUT

Nr. 7—8.

November-detsember 1923. a.

III. aastakäik.

Skoudid ja noorsepad.

Nagu teada, tegutsevad meil juba 1920 aastast saadik kõrvu kaks skoutiist organisatsiooni: skoudid ja noorsepad. Kuna vanasõna „ühendus teeb tugevaks,“ igal pool maksma on jäänud, siis pidid skoutlise organisatsiooni kaheks lagunemiseks igatahes väga mõjuvad põhjused olema, mis nimetatud vanasõnast ometi mööda sundisid minema.

Kui vaadelda neid olukordi ja seisukohti, mis kumbagis organisatsioonis pääle lahkulöömise nähtavale tulid ja maksma pääsesid, siis paistab kõige päält silma, et üks pool asja pääle ühte moodi, teine teist viisi vaatas. Noorsepad, kes tookordsest Tallinna Skoutide Malevast välja astusid, pidid arusaadavatel põhjustel oma sammu põhjendama, olid ju nemad need, kes lahku löid, kuna skoudid häämeelega nõus oleks olnud üheskoos edasi töötama. Nii võisime ajakirja „Noorsepa“ veergudelt mitmel korral lugeda neid asjaolusid, mille poolest noorsepade seisukohalt kaks skoudi ühingu üksteisest erinesid (v. „Noorsep“ nr. nr. 1 ja 2 — 1921. a.). Skoudid aga omalt poolt seletasid (v. „E. Skout“ nr. nr. 5 ja 6 — 1921. a.), et kui mõnesugused vahed üldse olemas on, siis on need koguni väiksed ja enam iga ühe oma seesmine asi ning nõudsid kõige kindlamal kujul kahe organisatsiooni vahelkordade selgitamist, kui mitte lõpulikku kokkuliitumist, siis vähemalt lähedast koostöötamist.

Aeg üteldakse parem arst olevat, aeg anda arutust. Ka kõne all olevas küsimuses tulid ajajooksul teistsugused hääled kuuldavale, mis meie, kõikide asjale lähedalseisjate, rõõmuks sinna sihtisid ja sellest kõnelesid, et tumedate küsimuste kohta tuleb kahtlemata selgust otsida ning leida. — Esimeseks sammuks sel alal tuleb Eesti Skoutide Maleva Päästaabi ja Harju Noorsepade Vanemate Kogu volinikkude vahelist kokkulepet pidada, mis 1921. a. lõpul sõlmiti ning mille kaudu mõnesugune kontakt loodi. Skoutide II-ne üleriikline kongress, mis k. a. märtsi kuus Tallinnas ära peeti, asus samas küsimuses seisukohale, et läbikäimist skoutide ja noorsepade vahel igatpidi tuleb elustada ning süvendada. Varsti pääle selle Viljandis ärapeetud II noorsepade kongress asus küsimuses samale seisukohale.

Et ühel ja teisel pool tehtud tööd kokku võtta ning püüdeid koondada, et tehtud otsustele mõnesugust praktilist tähtsust anda, neid ellu viia, et kõige päält kahe organisatsiooni juhte üksteisele ligemale viia, — tõstis Akadeemiline Skoutide Selts möödaläinud kevadel mõtte ülesse, kahe organisatsiooni juhtide nõupidamise ära pidamise asjus. Mitmetest takistustest üle jõudes peeti nüüd hiljuti nimetatud nõupidamine ära, millest rida vanemaid päälkuid ja üliõpilasi mõlemast organisatsioonist osa võttis, kus järgmised otsused tehti:

I. Skoutide ja noorseppade organisatsioonide juhid konstateerivad ühel meelel, et:

1) mingit vahet ei ole olemas kahe organisatsiooni püüetes ega eesmärkides;

2) need kaks organisatsiooni ainult selles üksteisest erinevad, et noorseppadeks Eesti rahvusest ja kodakondsusest noored võivad olla, kuna skoudiks vastuvõtmisel noortelt ainult seda nõutakse, et ta Eesti kodakondsuses seisaks;

3) kuna nimetatud lahkuminek rahvusküsimuses kumbagi organisatsiooni oma seemine asi, ei või ta kuidagi segada ega takistada kohe paralleel ühingu lähedat ja sõbralikku koostöötamist.

II. Koosolek soovitab mõlema organisatsiooni kõikidel juhtidel oma töö ja tegevuse juhtmõtteks võtta eelpool kokkuvõetut ning püüda selle poole, et kunagi mõlemad organisatsioonid täielikult hakaksid koos töötama, sest ühenduses peitub jõud. Selle teostamist tahab koosolek esimeses joones just otsuse tegijatelt enestelt oodata.

III. Sõbraliku läbikäimise ja orgaanilise ühenduse jaluleseadmiseks kahe organisatsiooni vahel lähemas tulevikus on soovitav tarbekorral kui ka perioodiliselt kokku kutsuda skoutide ja noorseppade vahelisi nõupidamisi, mille ülesanne oleks suuremate teovalduste ühine korraldamine, tekkinud arusaamatuste lahendamine omavahel, vastastikune informatsioon, üldine läbikäimise elustamine ning eeltööd lõplikuks kokkuleppeks. Nimetatud nõupidamisi võivad kokku kutsuda nii skoudid kui ka noorsepad nii hästi ühe maakonna kui ka üleriiklises ulatuses maakonna maleva juhatuses alates.

Vastu võetud otsused kõnelevad selget keelt. Kuna otsuste tegijaks asja juhtijad päälikud, siis ei ole kahtlust, et neil tagajärjedki ei saa puuduma. Jääb veel ainult soovida, et otsustes nimetatud segakomisjonid või toimkonnad, mis skoutidest ja noorseppadest koos seisaks, igal pool võiksid sõbralikus üksmeeles tagajärjerikkalt oma tööd teha!

Lõpuks ei saa sedagi nimetamata jätta, et skoutide seisukohad, mida meie ajakiri kõige selgemini on ikka ja alati väljendanud, — et need seisukohad üldise õigeaks tunnistamise osalisteks on saanud ning viimaks ka noorseppade poolt vastuvõetavateks tunnistatud. Meie ühine asi on selle kaudu muidugi ainult võitnud ja selle üle võib tõsiselt rõõmu tunda! **Skoutmaster Elken.**

Poiss ja hundipoeg.

Kas tead, millega eraldub hundipoeg harilikust poisist? Sa arvad, et tead. Kuid Sa ei tea ometi. Harilik poiss ei kanna vormi, kuna hundipoeg iseäraliselt riides käib, — see on ainult väline eraldus.

Oled sa kuulnud, mida teevad hundipojad karjas, mis nad õpivad, kuidas mängivad. Ei ole. Ei saagi teada. Sest ükski harilik poiss ei saa teada neid saladusi, mis ühenduses eluga karjas, ei saa teada seda, mis teab iga hundipoeg. Hundipoeg ei räägi aga karja saladusist ja neist tarkustest, mis ta vanalt hundilt õppinud. Ta ei tohi seda.

Kõiki kavalusi, saladusi ning tarkusi, milliseid teab vana hunt, on otsata palju. Vana hunt on elutark, tal on palju kogemusi, ta on suur, ta on julge. Ta teab kuidas teha tuld tikudeta ka vihmasel ajal, kui pole ühtegi päiksekiirt;

ta oskab muretseda enesele toitu, ükski olles suures metsas, oskab seda toitu valmistada, ilma et tarvitaks kööki ehk köögiriistu; ta teab mis teha kui uss on hammustanud, kui jalaluu on murdunud, kui keegi on ennast mürgitanud seente ehk marjadega, kui inimene on uppunud ehk piksest löödud, ta oskab neid elule äratada. Ta teab mis teha kui hobused lõhuvad, kui maja põleb, kui ligineva rongi ees on tee vigastatud.

Ta oskab kellaaega kuu ning päikese järele ütelda; ta leiab ilmakaari tähtede järele; pilvis ilmaga aga ümbruse järele kompassita. Ta ei eksi iialgi, ei suures linnas ega metsas. Ta ei kaota julgust, ei heida meelt, ei kaeba ega nuri. Alati kindel enese jõusse, alati rõõmus, alati valmis aitama nõrgemaid, abitarvitajaid. Ta ei karda surma, pimedust, vaime, tondijutte. Tugev on ta vastupanema haigustele. Vihm ning külm ei suuda ta lõbusat meeleolu rikkuda.

Ta teab palju saladusi, salakeelt, salamärke, salatinte, mille kirjutus valgel paberil sugugi nähtav ei ole, kuid mis sinna tema tahtmise järele häkitselt ilmub. Ta teab salatesid metsades, maa all, linnades, suurtes vanades majades. Ta võib peegli abil rääkida 50 kilomeetri kaugusel oleva sõbraga. Ta teab niisuguseid salavõtteid, millega ta enesest tugevama võib ära võita.

Ta oskab kaugust määrata, puu, maja, torni kõrgust — ise all olles, jõe laiust, isiklikult üleminemata, täpselt määrata. Ta oskab huvitavaid indiaanlaste ning röövlite mängusid mängida. Ta teab kuidas vaenlast luurata ning jälgida, et see teda ei näeks ega lõhnast ei tunneks. Ta oskab jälgesid teel lugeda ning otsustada, mis siin on siindinud. Ta oskab puud nõnda raiuda, et see teatud sihis langedes, ettelöödud tiku maa sisse vaotab.

Ta oskab ise enesele riideid valmistada, saapaid parandada. Ta oskab kõiksugu asju ise valmistada. Ta loeb vabalt maakaarti ja joonistab seda ka ise. Ta teab kuidas ehitada silda üle kuristiku, kuidas valmistada metsas pehme soe voodi. Ta teab kuidas laagris elada. Ta tunneb paljuid kodumaa linde, kalu, loomi, teab nende kombeid ja oskab nende sõbraks saada.

Ta teab veel palju, palju. Ja et ta kõike teab, ei karda ta kedagi, on julge ja iseseisev.

Niisuguseks tahab saada iga hundipoeg. Sellepärast õpib ta seda vanalt hundilt, õpib mitu aastat.

Ainult hundipojale õpetab vanahunt neid saladusi, mitte aga igale poisile. Harilik poiss ei tea sajandikkugi sellest, mis teab hundipoeg. Harilik poiss ei pääse hundipoegade karja salakoosolekule, sest kuigi ta ehk teada saab koha, kus koosolek peetakse, ei tea ta jälle seda salahäält, neid salamärke ning liigutusi, mis tulevad teha, et valve ilmuja läbi laseks. Palju on igal karjal omi saladusi, milledest harilik poiss undki ei näe.

Selles on vahe hundipoja ning poisi vahel.

Ja ma usun, et iga hundipoeg oma teadmistega, osavuse ning jõuga iga temasuguse harilikku poisi, isegi 10 silma ette andes, ära võidab.

Kuidas võib aga poiss hundipojaks saada?

Ta peab tutvust tegema ühe hundipojaga ja viimase seltsis vanahundi juurde minema. See on hää sõber, kuid ta nõuab korda. Tema kaval silm näeb otsekohe, kas poisist saab hää hundipoeg või ei, ta märkab juba esimene kord, kas poisil on puhtad käed ja saapad, pikad ehk lühikesed küüned, kas ta on täna hambaid, kaela ning kõrvu pesenud.

Siis küsib ta, kas poisi vanemad talle lubavad karja astuda, kuidas ta õpib koolis (halva õppimise korral ei võta ta vastu). Veel küsib ta hundipojaks astumise põhjusest. Kui ta rahuldatud poisi vastustega, võtab ta selle vastu. (Ma soovitan teile, poisid, vanahundiga julgelt ja otsekoheselt rääkida — see avaldab hääd mõju).

Uut poissi vastuvõttes saadab ta selle pesavana juurde. Pesavana on üks tark ja kange hundipoeg. Ta võtab uue liikme, keda esialgselt „hellskõpakeseks“ hüütakse, oma kaitse alla. Siin pesas pesavana hoole all ning juhatusel õpib hellskõpake esialgseid tarkusi, et esimest eksami teha, et — hundipojaks saada.

See aeg kutsutakse prooviajaks, mis 3—4 nädalat kestab. Sel ajal õpib hellskõpake elu karjas, karja kombeid, seadusi, saab tuttavaks ning koduneb teiste hundipoegadega, näitab teistele oma osavust ning oskusi. Prooviajal ta vormi veel kanda ei tohi.

Indiaanlaste suguharudel ja salavandeseltsidel on kombeks igat uut liiget enne vastuvõtmist proovida, kas ta ka väärt on vastuvõtmiseks, kas ei ole ta mitte äraandja, kas teeb ta au seltsile. Prooviajal valvavad kõik uue järele. Mõnelpool proovitakse uusi raskete katsetega: põletatakse tulega haavu kehasse, et kannatust proovida jne.

Kui prooviajal kõik uuega rahul on, võetakse ta pidulikult vastu. Prooviajal ei saa hellskõpake veel karja saladusi teada. Et hundipojaks saada, tuleb temal teada ainult hundipoja kahte seadust, tervitust, kombeid ja palveid.

On vanahunt pääle prooviaja hellskõpaga rahul, on viimane kõik korralikult täitnud, võtab ta hellskõpa hundipojana karja. Ühes hundipojaks saamisega saab hellskõpp ka õiguse vormi kanda.

E. Sk. M. peavanema päevakäsk emapäevaks Eesli Skoutide Malevale.

Tallinnas, 1. dets. 1923.

I.

Kogu ilma skoudid pühitsevad täna emapäeva. Eesti skoudid ei lase seda päeva ka tähelepanematalt mööda minna, vaid tahavad tänumees ja skoutlise valmisolekuga oma emadele eriti rõõmu valmistada, püüdes neid ehtida valgete lilledega, üllatada väikeste annetustega, jõudu mööda vabastada igapäevastest ülesannetest, võttes jooksivad talitused oma läita.

Loogu emapäev uusi õnnistusrikkaid armastussidemeid emade ja laste vahel, andku ta soojust ja valgust noortele kasvamiseks, kindlustagu emade

usku ja lootust vaevas ja mures, mis laste eest kantakse.

Ühes kõigi Eesti skoutidega tervitan emasid!

II.

Eeskujulikkudeks tunnistan järgmised skoudid ja annetan neile eeskujuliku skoudi märgi rinnal kandmiseks: 1. Voldemar Grimm, 2. Valter Sirgo, 3. Elmar Jõgi, 4. Johannes Kõks, 5. Jaan Lepp, 6. Herbert Michelson, 7. Osvald Siibach, 8. Ferdinand Tashkin, 9. Harald Tults, 10. Aleksander Daniel, 11. Elmar Peetsu, 12. Elmar Suits, 13. Artur Kasak, 14. Rudolf Väärsi, 15. Elmar Vardja — kõik Tartu Skoutide Malevast.

Hellkäpa hundipojaks saamine sünnib pidulikult karja salakoosolekul, millest vanemad ega tuttavad osa ei saa võtta. Sel päeval paneb hellkäpp hundi-
poja riided selga (mütsi, rätikut ning märki veel-mitte).

Kari seisab suures ringis, mille keskel karja totem (märk). Totemi juures seisab vanahunt ühes abiga. Abil on käes hundipoja müts, kaelaside ning märk. Vanahundi märguandmisel astub hellkäpp oma pesavana saatel ringi ja jääb vanahundi ette seisma. Nüüd jutustab vanahunt ühe väikese loo neljajalgse hundi kohustustest karja vastu, sõjalase truudusest, seaduste ning kommete austamisest. Siis võtab ta abilt rätiku, seob selle hellkäpa kaela, paneb temale mütsi pähe (teised on kõik mütsides) ning kinnitab õlamärgi. Pääle selle annab hundipoeg oma lubaduse:

„Luban sõnakuulelik olla, Taevaisa austada ning hundipoja seadusi täita.“

Selle järele hulub terve kari uue hundipoja auks ning vanahunt surub tema vasemat kätt. Siis pöörab hundipoeg ümber ning sammub pesavanaga oma kohale.

Järgnevad õnnesoovid ning tervitused sõpradelt. Õhtul korraldatakse koosviibimine.

Nüüd on uue hundipoja kohus oma mütsi au sees hoida ja karja eest vahvasti välja astuda. Ta on uhke, et ta seda teha saab.

*

Hundipojana karjas elades on poisi ülim unistus kord skoudiks, suureks, targaks, julgeks skoudiks saada; lõbusa laulu helidel, lehviva lipu all, sirgetes ridades marssida ja laagris öösiseid luuramiskäike kaasa teha.

Unistus saab kindla kuju. Poiss tahab skoudiks saada ja ta saab selleks.

Ühel ilusal päeval astub ta juurde karja-hunt ning pannes käe ta õlale lausub: „Aastad on möödunud, rida aastaid oled Sa tublina hundipojana karjas elanud, karjale au teinud. Nüüd oled Sa aga palju väärtusi kogunud, palju

III.

Eeskujulikkudeks hundipoegadeks vastava märgi kandmise õigusega tunnistatakse: 1. Harry Ennus, 2. Hillar Prima, 3. Heino Rebane, 4. Hermann Linno, 5. Nikolai Tsherkasov, 6. Elmar Karro — Tartu Skoutide Malevast ja 7. Valentin Leineri Tallinna Skoutide Malevast.

IV.

Rohkete teenuste eest skoutluse edendamisel Eestis annetan teenuste märgi järgmistele skoutidele: 1. Johannes Elken'ile, 2. Valter Sirgole', 3. Jaan Lepp'ale, 4. Voldemar Grimm'ile, 5. Elmar Jõgile, 6. Johannes Kõks'ile, 7. Richard Antik'ile — kõik Tartu Skoutide Malevast.

V.

Skoutmasteriteks ülendatakse: 1. Tartu Skoutide Maleva pääliku noorema-skoutmasteri Johannes Kõks'i; 2. Tallinna Skoutide Maleva pääliku I. järgu skoudi Hugo Paalmanni, mis juures viimasel ühe aasta jooksul scoutmasteri töö kaitsta tuleb.

VI.

Noorem-skoutmasteriteks ülendatakse skoudid: 1. Erich Pavelson'i, 2. Richard Tulveni, 3. Leopold Martini Tallinna Skoutide Malevast ja 4. Hillar Kiviste Narva Skoutide Malevast.

VII.

Tartu Skoutide Maleva annetab oma vanemale direktor K. Treff-

teadmisi ning oskusi omandanud, oled suureks poisiks sirgunud, nüüd oled Sa väärt skoudi nime kandma.“

Kuis tahab poisi süda nüüd rinnust välja hüpata, kuid hundi juuresolekul tuleb ennast valitseda. Skoudi eksami ära andes hakab ta päeva ootama, mil teda skoudina rühma võetakse.

See aeg tuleb.

... õhtuvaikuses põleb laagris lõke. Kaugel linnast, kaugel inimestest, kaugel mürast, igapäevsetest muredest, kihelevast elust. Istudes ning lamades on skoudid tule ümber aset võtnud. Säält kõlab vaikne õhtulaul. Need on hundipoja uued sõbrad. Ta ise istub tulest vähe kaugemal, veel viimast korda enda pere keskel. Tal on siiski valus lahkuda hundist, lahkuda väledatest seltsilistest.

Säält kõlab rühma pääliku signaal. Kauaoodatud silmapilk on kätte jõudnud. Ühes sõpradega, kes ka täna skoudiks saavad, astub ta tule juurde, skoutide ringi. Nendega kaasas on kõikide armastatud karja-hunt, kes olnud neile truuks sõbraks aastate kestvusel, rõõmus ja kurbuses. Nüüd on ta nendega viimast korda.

Vaevalt kuuleb hundipoeg sõnu, mis lausub päälilik. Ta tunneb ainult, et skoudiks saab. Ta kordab nagu unes töötuse sõnu. Töötab vaid enesele. „Tahan hää skout olla“.

Säält sirutab päälilik käe. Hundipoja rätik ning õlamärk võetakse kaelast. Mõlemad häävitab jäädavalt püha laagrituli. Skoudi rätik seotakse talle kaela, liilia kinnitatakse rinda. Tugev käepigistus. Uus liige on skoutide suurde peresse vastu võetud.

„Vau! Vau!“ tervitab teda kari viimast kord. Vanad sõbrad jätavad ta jumalaga.

Juba kajab teiselt poolt skoutide rõõmus „Tere tulemast“ uuele vennale.

Kõige paremate töötustega astub ta skoutide keskele — saab skoudiks. Teda on aastateks sidunud see tuha hunikuke, mis üle jäänud rätikust.

Skoutmaster Jõgi.

ner'ile tänu tunnistuseks kauaaegse vaevarikka töö eest Malevas svastika. Kinnitan selle Maleva otsuse ja leian, et Tartu Skoutide Maleva vanem hra Treffner uhkusega seda noorte tänumärki võib kanda, kuna tema kõige raskemates oludes Malevat tagajärjekalt on juhtinud ja Eestis esimese maleva järjele tõstnud, ning soovin herra Treffnerile jõudu kaua Eesti skoutluse edendamiseks töötada.

VIII.

Annan teada, et uus „Eesti Skoutide Maleva Põhimäärus“ haridusministeeriumi poolt lubatud on, kuna senine põhikiri tühistatud. Käsen kõigis Eesti Skoutide Maleva osades järjekindlalt eeltöid teha, et „Põhimäärust“ 23. ap-

rillil 1924 kõigis osades saaks maksmata panna.

„Põhimäärus“ on trükist ilmunud ja Päästaabilt 25 marga eest eksemplaar saadaval.

IX.

Eesti skoutide aupresident h r i i g i v a n e m K. P ä t s annetas oma käsutada olevatest summadest Päästaabile skoutluse edendamiseks Eestis 50.000 marka, mille puhul aupresidentile südamlikku tänu avaldan Eesti skoutide poolt, kes isamaa teenimiseks rõõmuga alati valmis.

Peavanem: **N. Kann.**

Alguskirjaga õige:

Päästaabi Ülem J. H ü n e r s o n .

Skoutkeppi kaunistama!

Vähe leidub poisse, kes ei armasta nikerdada, kes ei armasta oma taskunoaga puutükile mitmesuguseid vorme anda. Skoudile annab niisuguse tegevusvälja ta oma kepp, kõige harilikum skoutkepp.

Tihtiigi nikerdatakse ajaviiteks, lõigutakse puud ja heidetakse lõpuks ära. Siin aga jääb see skoudile alles, siin saavutab skout tagajärje, et talle keegi ütelda ei saa, nagu kannaks ta kaasas luua vart.

Tubli skoudil olgu tubli skoutkepp!

Harilik skoudi kepp, kasest, kuusest, männastki, harva ka tammest, on väga kena ja häa, kui ta ilusasti ümarik, sile. Kuid tehke ta veel ilusamaks ja armsamaks, olgu teie alatine truu seltsiline ka tõesti midagi väärtuslikku! Ärge ehmatage, et ta ehk noa jälgi kannab, liig lihtsana ilustused paistavad, vaid olge uhke, et see teie käsitöö, oma töö! Ja kui teil skoudi iga kord juba seljataga, siis ei heida te teda mingi hinna eest ära. Ta leiab aset teie kamina kõrval seinal, teie vaatate teda, tuletades nooruspäivi meelde, kus igal märgil ja kujul oma tähendus. Ning siis on armsad need kepi märgikesed, mida lõikunud olete aastate eest.

Igatahes muretsege enesele üks kepp, aga jämedam. Võtaksite saare, või sarapuu (pähkklapuu), sest need on sitkernad ning nikerdamiseks vastuvõetavamad. Ka kasest saab, tamme puule aga ei hakka nuga häälmeelel külge.

Esimene kuju oleks küll vist salga loom, millega ülalt algate. Alguseks tehke kepi osa siledaks, joonistage siluet, enne, näiteks, kõrvalt, siis valige üks alguspunkt ning alake tööd. Ainult siis, kui kuju üldjoontes olemas, võite õrnalt peensusi lõikuma hakata.

Töötamise juures pidage meeles: kui selleks korraks himu otsas, pange töö käest. Aga teadke: skout viib algatud töö lõpule. Lõikuge üks kuju nüüd, teine järgmine kord, kolmas teatud juhuse mälestuseks, kuni skoutkepp on algusest lõpuni üks ainsam nikerdus, iluasi, uhkus.

Hustamiseks on palju võimalusi. Laske aga ettekujutusel tegutseda! Oma skoutkeppi võite väljatöötada indiaanlase tootemina, kuid pidage meeles, et pääle punanahksete kunsti veel palju muud on jäljendamiseks.

Võite tarvitada ilustamiseks linna vappi, rühma märki, oma sümbool looma, kui ta olemas, jne. Ehk tahate märkida kepile mõned tähtpäevad: skoudiks hakkamine, järkude ja erialade eksamid, rekordid, osavõtt laagritest jne. Ka seda võite teha. Või jällegi soovite, et seltsiline teile ka abi peab pakkuma mitmesugustel silmapilkudel. Ta peaks tingimata mõõtudega varustatud olema, vähemalt meetri süsteem. Siin peate ise tee leidma, kuidas neid märkida. Mõne täpsema kauguse mõõtmise juures on tarvidus ehk täisnurka saavutada — sellest saate üle, puurides kepi sisse kaks auku täisnurga all. Neid tarvitate siis sihtimisel.

Soovitav on kepi alumine ots metallrõngaga varustada, muidu kulub ta ruttu. Kuid see ei või terav olla.

Mõnikord on tarvis teil mõlemad käed vabaks saada, seks kinnitage kepi külge rihm ehk nõör, millega teda võiks üle õla kanda.

Käesolev number peab tehnilistel põhjustel piltideta ilmuma, mida siinkohal lahkelt vabandada palume. Toim.

Eks mõtelge isegi, mida teie kepi juures tarvis ja kuidas ta välja peaks nägema.

Nüüd aga, kus pühad ukse ees ja mõni päev vaba on, võite kohe tööga algust teha, ehk lõpetate selle tuleval aastal laagris, vaiksetel tundidel.

Edev hunt.

Kirjamark.

Kirjamark on läinud aastasaja teisel veerandil tarvitusele võetud, kusjuures tema ülesleidjaks keegi Londoni raamatukaupmees on olnud. Viimase väljatöötatud kavandid hoitakse Rensingtoni muuseumis alles.

Esimeste markide ilmnemisega algab ka nende korjamine. See sport on ajajooksul omale palju poolehoidjaid võitnud ning tänapäev võime margikorrajate ridades sagedasti paljuid teaduse ja riigi mehi, kui ka kunstnikke-kirjanikke leida. Nimetatud alal on tekkinud terve teadus, mida philateliaks hüütakse. Teaduseala propageerib rikkalik kirjandus väga paljude katalogide ja käsiraamatute kujul, üksi perioodiliselt ilmuvaid ajakirju on üle 2000.

Algajad-margikorrajad on asjaga tihti hädas, sest nad ei tea, kuidas küsimust lahendada ning hakkavad sellega otsekui kiuste — ikka ladvast puu otsa ronima. Kirjavahetuses olles võib kaunis kergesti hää hulga marke koguda ning siis tuleb algusest pääle kavakindlalt talitada.

Vastavates katalogides on margid grupeeritud riikide järele ning ilmnemise järjekorras, tihti on aga veel mitmeid muidki asjaolusid süstematiseerimise aluseks võetud. Margikorjaja peab siis kõigepäält ühe sarnase katalogi muretsema, mis esialgu sugugi mitte kõige viimastest väljaannetest ei pruugi olla, mille järele ta omad margid kaunis hõlpsasti võib õigele kohale reastada.

On margile koht albumis määratud, siis tuleb ta sinna kinnitada. Ega ole aga sugugi ükskõik, kuidas seda, päält näha koguni kõrvalise tähtsusega asja, toimetatakse. — Varemalt tõmmati margi vasem äär liimiga üle ning kinnitati albumisse, tänu millele vanu klassilisi marke rohkesti hävines. Sel teel sai mark küll kindlasti temale määratud kohale kinnitatud, kuid hiljem, kogu täienes oli võimata kord kinnitatud marki kohalt ümberpaigutada. Tänapäev ei talita enam keegi sarnaselt, vaid nüüd tarvitatakse margi kinnitamiseks sellekohaseid paberi lipleid. Viimased on ühe poole päält liimiga üle tõmmatud; ta käänatakse pooleks: üks ots kinnitatakse albumi, teine margi ülemise serva külge, parajasti allapoole sakkisid. Sel teel ei tarvitse margi albumist väljavõtmisel ei marki ega albumi rikkuda ning vesivärvid margis on viimase ülestõstmisel vastu valget ehk mustal foonil väga selgelt näha.

Margikogu korraldaja juhtsõnaks olgu: piinlik kord ja puhtus! On margid korralikult albumisse asetatud ning puhtalt alles hoitud, pakub kogu igale vaatajale tõsist huvi, korrajale-korraldajale aga alati lõpmata rõõmu valmistades. Peitub sõnul seletamata meeldivat neil lehekülgedel, kus sümmeetriliselt, sirgjoonelt samal kõrgusel ühe-teise kõrval asuvad värvirikkad margid, saladuslikult meile rahvaste ja aegade ülesannetest, elust ja hingest mõistmata keelel lõpmata lugusid jutustades...

Kord ei maksa ühtegi marka, nõuab ainult armastust ja huvi asja vastu ning tähelepanemist. Kogukorraldaja, kes ennast nendel juhtnõtetel juhtida laseb, kasvab ka ise korralikuks kodanikuks, tema kuuel ega palitul ei leita iialgi tolmu ehk mõnda plekki, vastupidi talitaja aga ei saa kunagi hääd ning väärtuslikku kogu. — Kogus ei tohi olla katkiseid ega määrinuid marke. On suurem pettumus, kui mõnda albumi lahti lüties säält korratult kinnitatud, määrinuid ehk katkiseid marke eest leiad. Ja enamasti alati võib kogu järele ka tema peremehe kohta üpris õigeid järeldusi teha! Kunagi ei tule marki käega puudutada, sest et ka kõige õrnema külgepuudutamise juures mark võib määrduda ehk muidu viga saada. Nendega ümberkäimisel tuleb tarvitada näpitsaid ehk pintsette, mille väärtus suurem, kui seda esialgu võib arvata.

Läinud aastasaja lõpuni korjati marke ainult isikliku kirjavahetuse ning teiste korjajatega vahetamise teel, kuna jällemüüjatelt ostuteel margi omandamist mitte küllalt ausaks ei peetud. Vahepeäl aga kadusid paljud vanemad margid ringkäigult hoopis ning puuduvaid eksemplare tuli siiski ostma hakata. Tänapäev aga on markidega kauplemine päris haiglaseks muutunud, isegi sellele alale on spekulatsioon ulatanud ning ajab päris avalikult oma musta äri. On näit. juhtumisi ette tulnud, kus suurriikide päälinnades asumaade tarvis marke on trükitud, kuid need osteti kohapääl ära ega näinud üldse maad, kus nad käima pidid hakkama.

Ilmasõja ajal, kui raha oma väärtuses järjekindlalt langema hakkas ning keegi teda hoida ei tahtnud, siis said ka margid selleks varanduseks, kuhu raha mahutati: markide majandusline väärtus ei lange kunagi, vaid tõuseb ajajooksul järjekindlalt! — Viimastel aastatel on margivahetus jälle uut hoogu võtnud, sest et rahalise müügi-ostu vastu korjajad kaunis eitaval seisukohal asuvad. Küll aga on igaüks omi dublette puuduvate eksemplaride vastu valmis ümber vahetama. Margi vahetamise ja üldse philatelia edendamiseks on ellukutsutud rida organisatsioone, millest meil Eestis oleks tähtsamad „E e s t o“ Tallinnas ja „K i r j a m ä r k“ Tartus.

Vana hunt.

Tallinna skoutide laager Keila-Joal 1923.

Eelmiste aastate eeskujul pidi Tallinna K. N. M. Ü. poolt jällegi Keila-Joal suvilaager korraldatama. Ju varakult, nii pea kui esimesed pungad kevadel puudele ilmusid, algasime omi ettevalmistusi laagrisse minekuks.

Harutasime, mida sinna kaasa tuleks võtta. Skout ei tohi ju tervet kodu omale laagrisse kaasa viia, sinna võtab ta ainult kõige tarvilisemad riistad ühes. Nii andsid esimesed kevade päevad tublit ajaviidet sarnaste mõtiskelgemiste juures. Kodus vaatasime järele, mis igalühel laagriks olemas, ja seda, mida ühel ei olnud, oli teisel. Lõpuks kogunes terve rühma kohta kõige täielikum laagri sisseseade.

Juba lähenesid Suviste pühad. Päälk sõitis sel puhul paari skoudiga vanale laagrikohale. Tema tagasijõudmisel hakkasid eeltööd veel hoogsamalt

Igaüks saab ajakirja „Eesti Skoudi“ 1924 aastal täiesti hinnata, kes ainult kolm tellimist vastu võtab. (V. kuulutus viimasel kaane küljel).

edenema. Koguti veelgi asju, vaadati ja parandati varustuse nimekirju, vahepääl aga läks ka kõva õppimine edasi. Ega's ema laagri lase, kui laisk oled olnud, — skoundil omal aga seda suurem vastutus raudse seaduse ees. Kevadise koolitöö lõppedes pidasime laagrisõitjatega viimase nõu ning järgmisel päeval läks osa meist „Ameerika onule“ abiks eeltöösid tegema. Laagrisõidu päeva hommikul olime kõik jaamas, tuju muidugi kõige parem, mida isegi vihm, mis ilma pimedaks tegi, rikkuda ei saanud.

Rong liigub. Jääge jumalaga vanad Tallinna müürid, oleme talvel küllalt juba teie vahel viibinud. — nüüd lähme vabasse loodusesse elama! Sügisele, — siis tuleme tagasi! — Rongis möödub aeg kiirelt. Varsti oleme juba lõpujaamas. „Onu“ on meile ka hobuse vastu saatnud, et kergem minna oleks, oma 11 kilomeetrit kõmpida! Teegi on vihma tõttu õige räbal. Jalgratta mehed läksid ees.

Ju eemalt puude vahelt paistsid telgid silma. Rõõmuhõiskesega tervitasime laagert ja sõpru. „Onu“ oli ka meie kõhu eest hoolitsenud, vaevalt saime endisi elitusi ja laagritöid vaadata, kui juba vile söögile kutsus. Palve järele asusime toidu hävitamisele. Pääle einet tervitas „Onu“ meid ja soovis kõigile hääd edu. Valisime telgid välja ning hakkasime korraldama. Oli veel vähe aega, hobune polnud veel päralt jõudnud. Saime vanad kohad läbivaadata, meeldetuletades huvitavamaid juhtumisi. Siis võisime tööle asuda. Muist seadsid telgi korda, teised töid voodid sisse. Mõne tunni pärast olid kõik asjad korras, ja oleks võinud ütelda, et laager siin juba mõnda nädalat oli olnud. Kui kõik valmis, läksime lippu tõstma. Võimsalt kõlasid Eesti hünni kaunid helid. Kõik olime rõõmsad, et vabas looduses viibisime. Pikkamisi kerkis lipp ja avas sellega meie laagri, laagri, mis meile palju, palju saab huvitavat pakkuma. Olgugi, et väiksed korraldused ja sisseseaded telkides tehtud, ei tunne ennast veel ikka täitsa kodus. Alles mõne päeva eest olime veel koolis ja nüüd, nüüd oleme vabad terveks suveks...

Kulus tüki aega, kuni meil kõik täitsa kodune tundus. Ümbrus tuli põhjalikult puhastada. Viimaks hakkas elu laagris korralikku rada käima. Hommikul, niipea kui signaal anti, hüppasime voodist, telgi ette ritta. Kes siis hiljaks tohtis jääda! Ja ega muidu seda und nii kergesti ära saagi, nii mõndagi tuli veel väljatirida. Vaip päält, küll siis tuleb!

Kohe harjutusi tegema. Hästi ergutavad peavad nad olema. Siis karmesti silmi pesema. Kui ilm vähegi lubas, — läksime merde, see karastas hulga rohkem. Säält karmesti tagasi liputõstmisele.

Lipul on laagris suur tähendus, temaga algab ja lõpeb tõsine töö.

Hommikune päike valgustab vaevalt üle metsa lipuvarda tippu, küllap ta meilegi varsti valgust hakkab andma. Nüüd hommikueinele. Pääle söömingu teatab „Onu“ päeva ja töökorra ning siis kiiresti telke puhastama. Kõik peab eeskujulik ning korralikult tehtud olema, muidu võetakse teatud arv punkte maha. Kiiresti toimetatakse siis asju, varsti käib jälle vile ja siis olgu kõik korras. Üks seab telgi nõore korda, teine muretseb dekoratsiooni eest, kolmas puhastab sisemust ja telgi ümbrust. Seatakse voodid korda, tuulutatakse, puhastatakse nii, et aitab. Kõlab vile. Kribinal, krabinal tulevad kõik telgist välja ülevaatusele. Punktipanijad vaatavad kõik läbi. Iga telgi nõör katsutakse järele, iga vaiba äär tõstetakse üles ja nii mõnestki telgist lendab mõni saabas või riidetükk välja, mis omal kohal polnud. Ega „Onu“ ei jäta, kõik

olgu tip-top, punkt maha ja asi tahe. Nüüd on kõik läbi vaadatud ja hakatakse punkte kokku võtma. Igaüks on põnevil, kas tema telk saab esimeseks või ei. Küll katsutakse punktiandjatelt märkide abil teada saada, aga needki ei ütle. Varsti kõlab vile, kõik tõusevad maast ülesse ja ootavad põksuval südamel tagajärgi. Teatatakse, et see ja see telk sai täna lipu, oli kõige paremini korda seatud. Üks poiss astub reast välja ja kinnitab saadud lipu varda otsa; veel mõned teadaandid ja töö võib algada. Muist lähevad „inseneri“ juhatusel silda ja koske ehitama, teised kas rohtu niitma või kööki abiks, Igaüks püüab eeskujulik olla ja oma telgi huvide kaitseks väljaastuda.

Pea tuleb aga kõige suurem lõbu — ujumine. Kärmelt käterätikud kätte ja jõe äärde — juba paistab ta puude vahelt. Esimesed sinnajõudnud on ennast riidest lahti jõudnud ning hüppavad vette. Teised ei püsi kaua oodata, vaid kohe järele. Pea kihiseb terve jõesuu poistest. Mõned ronivad kivile ja hüppavad „pää-ees“.

Üksik aga alles õpib, küllap ta varsti ujumise kätte saab. Oh seda lõbu, mis siin on. Vile kutsub aga jälle tagasi. Krapsti riidesse ja lõunasöögile. Aga kokapoisid on ka ujuma tulnud ja kõik pole veel korras. Ega aega maksa raisata, pall välja ja mängima. Üürike on aga see lõbu, sest peagi tuleb minna. Sellele järgneb lõuna puhkus. Aga kõik ikkagi ei puhka; skout ei läbe paigal seista, — ta kas nikerdab mõne „mööbli“ kallal ehk mürab muidu. Kisa ei tohi siiski teha. Pea tunnevad mitmedki end ju küllalt puhunud olema ning lähevad laagrist vähe kaugemale palli lööma. Pääle lõuna puhkuse minnakse mänguväljale, kus sporti tehtakse. Üks hüppab kõrgust ja kaugust, teine tõukab kuuli; üks grupp mängib base-balli. Aeg-ajalt kostab mõni imesustühüid, kui keegi mõnel alal iseäranis välja on paistnud. Mõni tund läheb sedaviisi mööda, kõik on päält näha väsinud. Mitte aga kauaks! Veel on end jõe voogudes karastada vaja. Lõbus seltskond tormab kiirelt sinna ja leiab enese pea jõe kaldal. Jälle kiirelt vette, et kauem sulistada võiks. Kõlab vile — kas tagasiminekuks — seekord ei. Kõik on kaldal reas ja hakkavad korraga läbi jõe ujuma. Säält edasi mööda mereäärt teatud sihini, kes jõuab esimesena pärale. Kiiresti tagasi; veel üks suplemine ning laagrisse palli mängima, kuni õhtusöögini. Poistel jätkub jõudu veel palju, isegi pääle õhtusöögi mängitakse raugemata hooga edasi. Vile kutsub jälle lipu juurde, nüüd lõpetame päevase tegevuse.

Kõige ilusam asi on veel ees — see on laagrituli. Kõik koguvad sinna päevaseid mälestusi harutama. „Onu“ jutustab meile palju. Tema jutu tagavaral polegi lõppu. Korra räägib ta oma reisudest, korra teistest laagritest, vanaaegsetest rüütlitest ja paljust muust. Huvitav on teda kuulata, kõik on vagusi, tuli raksub ja säriseb, leides mõne niiskema koha. Pääke on ammu loojas, aga ikka jutustab „Onu“. Viimaks lõpetab ta. Kõlavad veel mõned kodumaa laulud läbi õhtu vaikuse. Teinekord laulab „Onu“ üksi. Kõik on juba telkidesse pugunud. Käib õhtu signaal ja nüüd mitte läält enam. Vaikus. Uni.

Skoutmaster H. Paalmann.
(„Esimese Rühma Skoudist“.)

Mida tuleb skoutluse all mõista?

Skoutlus on mäng.

See on väga huvitav mäng, sellepärast ka lõbus.

Ta on isegi äärmiselt huvitav, sest ta on väga mitmekesine.

See ei ole võimlemisgrupp, ei spordiselts, ega ka militarism.

Kuid see on üks õpetlik mäng

Selle mängu kaudu valmistab skoutlus poisse meesteks, meesteks kohusetunde ja eneseohverdamisega; rüüliteks isamaa ja ligimese sultes.

Skoutlus püüab seda pakkuda, mida ei koolis ega kodus ei saa. Ta tahab poisse elustada ja nende arenemist tähele panna.

Moraali õpetatakse skoutidele skoudi käskude, põhimõtete, sõnakuulmise ja viisakuse kaudu.

Armastust isamaa ja ligimese vastu õpib skout ausõnast kinnipidamisega ja kodaniku kohuse läbi. Tema aitab neid, kellel õigus on abi saada.

Skoutlus õpetab iseeneõppimist kohusetunde läbi, häatahtlikkust ligimese vastu ja armastust loomade vastu.

On arusaadav, et skoutlus kõiki ülemaltähendatud häid külgi inimese elus arendab. Skoutlus võtab kõik teaduseharud, mis koolis läbi mindakse teoreetiliselt, praktiliselt läbi. Seks ongi spetsiaalmärkide süsteem, mille pääle iseäranis suurt rõhku tuleb panna.

Kehalise arendamise küljest vaadates etendab skoutlus oma laagrielu läbi tähtsat osa.

Flaami keelest H. P.

Skoutide kirjad.

Mõned praktilised näpunäited.

1. Tsitronite alalhoidmine.

Tsitronid hoiduvad kõige paremini külmas vees, kui seda kord nädalas vahetada. Sedaviisi hoitud tsitron ei saa rikutud mitme kuu jooksul, vaid saab veel mahlarikkamaks.

2. Või hoidmine värskena.

Selle tarvis pannakse või sulatisse (6 liitrisse vette sulatatud 1 supilusikas viinakivi hapet). Niisugusel kujul hoitakse või umbes 2 kuud talvel ja 1 kuu suvel. Vett tuleb vahetada: talvel iga 4—5 päeva jooksul, suvel iga päev.

3. Liha hoidmine värskena.

Sel juhusel, kui ei ole võimalik tarvitada jääkellert nagu laagris, võib liha lasta hapupiima sisse.

4. Telgiriide valmistamine.

3 liitri kuuma (80°) veega tuleb ära sulatada 16 solotnikku gelatiini (sala-liini) ja 32 solotnikku ritsinuse õli, kuhu juurde lisada 16 solotn. gummi-lakki. Kui kõik need ollused on ära sulanud, siis tuleb sellele segule juurde lisada väikste osadena 16 solotn. maarjajääd pulbris. Lõppude lõpuks saame tiheda, mitte sulava massi, mida riide pääle hõõruda tuleb.

5. Piima hoidmine värskena.

Hoida piima värskena, et ta hapuks ei läheks soojal ajal võimaldab meile boorhape. Toobi piima pääle tuleb võtta $\frac{3}{8}$ solotn. See segu on täitsa kahjuta.

4. Veekindlad jalanõud.

Valmistada parafiini ja bensiini segu ning hõõruda seda saapa päälisnahale seni, kuni nahk segu enam sisse ei tõmba. Jalanõu kuivab

ruttu ega kaota oma läiget, ei anna lõhna, saab kergesti saapamäärega puhastada, kuid selle juures saab täitsa veekindlaks. See viis ei kõlba tallade jaoks, sest muidu saaks nad täitsa libedaks. Taldu tuleb aga hõruda värnitsaga.

Tartu hunt.

Jooks.

Jooks on kõige soovitamam spordiala, eriti skoutidele. Kasvueas kõige kasulikum jooks on kiirjooks (50—200 mtr.), mida tingimata peab kasvueas õppima, muidu on see enamasti hilja. Kiirjooksuga omandate rohkem vastupidavust, kui vältejooksuga. Kindral B.-Powell tõendab mitmel korral, et ta ainult kiire jooksu abil oma elu päästis. Kes kiirjooksu võistelda mõtleb, peab esiteks kiirjooksu küüralguse (start'i) kätte õppima.

Selleks lastakse ühele põlvele maha, nii et eelpool labajala keskpaik maasoleva põlve kohal on. Maasolev jalg on varvastega 8 sm. sügavusesse auku toetud. Kätega toetakse sõrmede ja põidla pääle maha, kusjuures sõrmed maasolevast põlvest umbes 10 sm. eespool asuvad. Keharaskus toetub kätele. Hüüab saatja (starter) „tähelepanna“, siis tõustakse varvile (põlv üles) ja keharaskus kaldub ette. Hingatakse kord sügavalt õhku tagavaraks. Niipea, kui käeplaks ehk pauk kõlab, algab jooks, kusjuures esimese sammuga mitte kohe püsti ei tohi hüpata, mis hoo vähendab, vaid küüarakil algab jooks; selleks tuleb esimene samm lühike võtta. Alles 20 meetri pääl asutagu täielisse jooksu. Jooksu ajal: käed hõia parajalt rusikas, küünarnukist kogu aeg täisnurga all kõverdatud. Pää ja kael olgu sirged. Keha ette kallutatud. Jalad tõusku paralleelis, mitte aga väljaspoole.

Mitte rohkem, kui kolm korda nädalas harjuta kiirjooksu umbes järgmiselt: esiteks kiire võimlemise abil keha soojaks ajada, siis 5—6 minekukatset (starti) ja lõpuks jookse paar korda $\frac{3}{4}$ harjutatavast jooksumaast maha nii, mis jalad võtavad. Siis pesemine, hõõrumine, riidesse ja kodu ehk palli lööma.

H. Michelson.

Üleskutse.

Skoutlist muuseumi organiseerima!

Skoutlusel on tulevik!

Tänapäeva tegutsemine, mis meile nii tühisena, nii ebaväärtuslisena ehk paistab, võib tulevikus paljuks olla, sest minevik on too, millest tõusevad tuleviku sihtjooned. Mineviku tundmine võimaldab järjekindla edasi liikumise.

Meil on selgunud sihidilmade ees, meil on avar, lootusrikas vaade ellu: tahame tuleviku lapsed olla! Ja selleks jäädvustagem oma minevik! Teadkem, kes meie oleme, mida tahame ning otsigem teesid oma sihtide saavutamiseks!

Mineviku tundmise võimaldavad meile eestkätt aeglugu — oma faktilise sündmustiku reaga ja muuseumid kirjeldava, kujutleva eluga.

Akadeemiline Skoutide Selts, täie! teadmisel olles selle üle, milline tähtsus on mineviku tundmisel, tahab skoutlisi mälestusi jäädvustada. Skoutide elu on kirju ning mitmekülgne ja, et kõik too väljenduks, et kõike seda mitmekülgset saaks alal hoida — selleks tuleb alus panna skoutlisele muuseumile.

Skoutlus on alles lapsekingades, meie minevik on väike, kuid just nüüd peab tema jäädvustamise mõttest kinni haarama. Just praegune tund-tunniit arenev skoutlus tahab olla rikkalikuks materjaliks muuseumile.

Guide ja scout! Ole valmis oma aitavat kätt pakkuma! Meil ei pea ometi tahtmist puuduma oma skoutlise muuseumi elustamiseks! Vaadake ümber oma rühmades ning te leiате ütlemata palju, mida tegevas töös enam ei tarvita, mis on isegi hooletusse purunema jäetud, mis aga hädapärased oleksid muuseumi avamiseks. Te leiате arhiivid, likvideeritud rühmade vara, skoutlised ülesvõtted, kirjeldused jne. jne. ning need on kõik — pärlid muuseumile.

Muuseum, kui niisugune saab tulevikus töötama iseseisvana asutusena, kust iga guide ja scout tegevliikmena osa võib võtta. Akad. Sk. Selts ainult alustab selle mõtte, rajab aluse, et teie eneste kätte edasi anda. Teie asjad jäävad teie eneste hoole ja valve alla!

Lootuses, et skoutlise muuseumi mõte ja tarve meie skoutlises organisatsioonis iseenesestki juba täiesti küps on, pöörab Selts palvega iga pääliku poole mõtte teoks tegemisel jõudu mööda kaasa tõmmata.

Akad. Sk. Seltsi muuseumi osakond.

Sir Robert Baden-Powell'i juhtumised.

III.

„Korra,“ *) — jutustab B.-P., „sõitsin ratsa ühe metslase saatel legendikku mööda, mis tihedalt oli rohuga üle kasvanud. Järsku märkasime enda ees maha tallatud rohtu, mis nähtavasti mitte ammu ei olnud sündinud. Sõtsime jälgi mööda ja jõudsim peagi liivase nõmmeni, kus jäljed iseäranis selgelt nähtavale tulid. Ei olnud mitte raske kindlaks teha, et siit mitu naisterahvast ja last olid üle läinud. Jälgede siht näitas, et naisterahvad olid läinud eespool asuvate mägede poole, kus meie teades vaenlane asus.

Sammu 15 jälgedest kõrval oli liival maas mingisugune puu leht, missugust seltsi ainult ühe küla juures kasvas, kust naisterahvad nähtavasti olid tulnud. Tõtsin selle rohelise lehe maast üles, ta lõhnas metslaste viina järele. Teades metslaste kombeid, võis järeldada, et naisterahvad olid siit mööda läinud, kandes oma pää pääl kruuse, mis viinaga oli täidetud ja mille suuavaused olid kinni pandud puu lehtedega. Üks neist lehtedest oli kogemata kombel maha langenud, mille meie 15 sammu kaugusel jälgedest leidsime: tähendab, sel ajal oli tuul puhunud, mis lehe kõrvale oli viinud. Praegu oli täiesti vaikne ning oli kl. 7 hommikul. Viimane kord puhus tuul kl. 5 ajal.

Sellest järeldasime, et salkkond naisterahvaid olid öösel külast tulnud, siit läbi läinud ning rutanud vaenlaste juure mägestikku, viies neile kruusidega viina. Nad pidid sinna hommiku vara jõudma. Metslased pidid viina ruttu ära jooma, sest ta läheb kaunis kiiresti hapuks. Ärajoodud viin tegi neid kahtlemata unisteks ja loidudeks, mis meile suurepäralised võimalused avas luuramiskäiku nende juure ette võtta, nende

*) Juhtumine on sellest ajast pärit, kui B.-P. Lõuna-Aafrikas sõjaväelasena teenis.
Toim.

positsioonid ligidalt järele vaadata, ilma et meie ise sellejuures oleksime tarvitsenud suuremasse hädaohtu sattuda.

Sellepärast sõitsime aegaviitmata naisterahvaste jälgesid pidi vaenlaste juure, tegime kindlaks vaenlaste täpipäälse asukoha, luurisime kõik välja, mida meile tarvis oli ja pöörasime takistamata oma salga juure tagasi.“

Käesoleva numbriga

lõpetab meie ajakiri enda kolmanda aastakäigu. Raskustest, millega ajakirjal jõudu katsuda on tulnud, — rääkida oleks tarbetu, neist on aga kindla tahtmise ja ühise püüdisega ometi jagu saadud, kus juures skoutide vanemad sõbrad eestkätt majanduslike külje kindlustamisel tänuvääriliselt palju on kaasa aidanud. Tuleval aastal jätkab ajakiri oma ilmumist praegustel tingimistel ja kujul.

T o i m e t u s.

Tänuavaldus.

„E. Skoudi“ toimetuse-talitus avaldab oma südamlikkude tänu Tallinna Skoudi Sõprade Seltsile ajakirjale antud toetuse eest 15.000 marga suuruses ja herra J. H ü n e r s o n'ile tema kaudu saadud 12.000 marga eest.

Kirjavahetusel väljamaaga peetagu seda silmas, et ametlikes asjades ükski skout otsekohe mõne väljamaa organisatsiooni poole ei pööraks, vaid oma kirja saadaks E. Sk. M. päästaabi välissekretäär herra B. R a u t s m a n'ile (Tallinn, Falkspargi 9, 5), kes tema tarvilise saatekirjaga meie organisatsiooni poolt varustab. Kirjal peab tarvilik arv postmarke pääl olema.

E. Sk. M. päästaabi koosolek peeti Tallinnas 18. nov. s. a. ära.

Koosolekul olid harutusel mitmed üleriiklise maleva elusse puutuvad küsimused ning võeti vastu ajakirja „Eesti Skoudi“ eelarve 1924 aasta pääl 140.000 marga suuruses.

Akad. Sk. S. Ioterii tähed, mis rühmadesse ja üksikutele isikutele müügiks välja antud, tulevad hiljemalt 13. jaanuariks tagasi saata. Nagu teada, on loosimine pühap. 3. veebruaril 1924.

Skoudi kalender ilmunud.

Nende päevade sees ilmus Akad. Sk. Seltsi toimetusel ja Skoutide Kirjastuse-Ühise väljaandel „1924 Skoudi Kalender - Aastaraamat“. Korraldanud skoutmasterid Joh. V. Elken ja Elmar Jõgi.

Raamat on sümpaatliku välimusega ning esialgsel lehitsemisel näib sisuliselt igatahes tuse olevat. Ta on 8 trükipoogent (128 lhk.) suur ning mak-sab üksikmüügil 75 marka.

„Noorsepp“ ei hakka ilmuma.

Möödaläinud kevadel Viljandis ära-peetud noorseppade kongress tegi otsuseks nende seismajäänud ajakirja uuesti ilmumise. Ns. Liidu juhatus valis ka toimetaja juba ära, kuid sellegi pääl vaatamata ei ole ajakirja väljaandmisest seniajani veel midagi välja tulnud.

Nagu nüüd nende (noorseppade) eneste seast kuulda, ei hakkavatki „Noorsepp“ ilmuma, igatahes nii pea veel mitte. Põhjuseks kehvad väljavaated, eestkätt just majanduslisel alal.

Tartu guideidest.

Kuna Tartu guideide juhtimine võrdlemisi kaua aega asja armastavates ning oskavates kätes on püsinud, ning et kooskäimise võimalused ikka kindlustatud, — siis on ka töö häid tagajärgi annud. Tänavu sügisel ametist lahkunud maleva pääliku prl. Leemann'i asemele valiti uueks päälikuks prl. Koch, kes siamaani esimese rühma vanemaks oli.

Möödaläinud talvel korraldati guideidele teoreetilised aiatöö kursused ning kevadel renditi maa, et omatud teadmisi praktiliselt läbiviia. Oma aiasaadustega esinesid guideid Tartu Põllum. S. näitusel ning pärast K. N. N. Ü. näitusel teist korda. — Eelseisval talvel tahetakse praktiseerida käsitöös, millega juba 1. a. algust tehti. R. K.

Valga guideid.

Valga maleva senised juhid, jatkates õppimist Tartu Ülikoolis on oma kohtadelt lahkunud. Praegu on maleva vanemaks prl. Juske, päälikuks Natalie Pöder, adjutantiks Elly Kämbre.

Maleva korraldas oktoobri kuus muusikaal-kirjanduslise õhtu, kus esineti koori, kvartetti, trio ja soolo lauludega, klaveri palade, melodeklamatsioonide ja oma algupäraste kirjandus-toodetega. R. K.

Helme guideid.

Alles asutatud Helme guideide rühm on mitmeti juba oma energia rohkust näidanud. Selle lühikese aja sees on korraldatud muusikaal õhtu, külaskäik

Valka ja suurem dekoreeritud lõkke jutt, kus ei puudunud isegi lõkke tuli, kännud ja kivid tule ääres ning metski.

Helme guideid ei kannu veel guidei märki, sest pole veel III-da järgu eksami äraannud. Eksamid olid määratud novembri lõppu. R. K.

Rahvusvahelise Skoutide Büroo teadaanded.

* Eesti Skoutide Maleva liikmemaksuks on määratud 3 naela.

* Järgmine skoutide rahvusvaheline konverents Jamboree peetakse 10. augustil 1924. a. Kopenhaagenis ära, millest ka Eesti Skoutide Maleva esitajaid osavõtma on kutsutud. Jamboree vältab 10—12 päeva.

* Skoutide rahvusvaheline võimlemise kongress peetakse 1924. a. mai ja juuni kuus Florence'is, Itaalias. Ka Eesti skoudid on osavõtma kutsutud.

Rahvusvaheline Skoutide kodu.

Pariisis viimasel kongressil Helveetsia skoutide peavanema poolt ülestõstetud mõte asutada skoutidele kodu Alpidesse, kuhu kokkutulles võiksid venastuda skoudid üle ilma, on teostunud. Helveetsia ja Hollandi skoutide, Helveetsia turistide seltsi ja Rahvusvahelise Skoutide Büroo osavõttel on muretsetud maja, kus 38 toas vabalt ligemale 150 skoudile ruumi on. Hra Hubert S. Martin, Rahv. Sk. Büroo juhataja avaldab lootust, et see edu toob skoutluse vendlustamises, sest Kandersteg (Helveetsias, Oberlandis, skoutide kodu asukoht) olla loodud selleks oma mägedega ja viimseilt allavoolava jõekesega. Paremat kohta ei võida uneski näha. „Kõik teed skoutluses viivad Kanderstegi, skoutide Mekka'sse“, ütleb tema.

Elamise tingimiste mõttes on skoutidele vastu tulnud, sest võrreldes Hel-

veetsia eluga on Kanderstegis koguni odav: päevaks korter 0.50 fr., toitmise 2—3 fr. J. T.

Itaalia skoudid

on Tallinna Sk. Maleva päaliku skm. H. P a a l m a n n i valinud oma auliikmeks. Sellega oleks Eestis kaks Itaalia auskouti — esimene oli teadupärast skm. A. Purin. J. T.

Latvija skoufidesi.

Latvija skoutide töötus ja seadused on Sir Robert Baden-Powelli poolt kinnitatud.

Latvija skoutidel on komme, et algaja skoudiks saades annab pühaliku töötuse — öhtul üheainsama küünla valgusel.

Hundipoja käsiraamat on trükis.

„Valge liilia“ ordeni annetati Latvija skoutide poolt nende viieaasta pidustustel Eesti skoutide esitajale kapt. P a l m i l e. Viimane on Tallinna Skoutide Maleva Vanem. J. T.

Tänavune Emapäeva pühitsemine.

Igal aastal pühendab kogu ilma skoutide-guideide pere 1-se detsembri oma emadele. Meie skoudid pühitsesid seda päeva tänavu pühapäeval 2. detsembril, et koolitööd mitte takistada. Kõige suuremaks kujunes see muidugi Tallinnas ja Tartus, asub ju neis mõlemates kõige enam skoute ja guide. Nii Tartus kui ka Tallinnas korraldati öhtul segaeeskavaga pidu ja koosviibimine emadele, millega Tallinnas ühendati veel skoutide ja guideide tööde näitus, Tartus aga korraldati hommikupoolel kõnekoosolek emadele. Emapäeva pidustus jättis kõigiti hää mulje. — Võrus pühitseti Emapäeva nädala võrra varem. — n.

Mustvee skoudid.

Mustvee kõrgema algkooli juurde on asutatud skoutide rühm. Vanemaks

on valitud kooliõpetaja herra T o m p. Sinnasamasse on asutatud ka guideide rühm, mille vanemaks on kooliõpetaja prl. S. S o m m e r. Asja algatajaks on I j s k. K. P e t e r s o n. Nii skoudid kui ka guideid on tegevust juba alganud.

V a n a n u g i s.

Indiaanlaste teadus.

(Järg *).

V a i k i m i n e.

Juba varakult lapse põlvest pääle õpetatakse indiaanlastele vaikimist. Kõigis punanahkade jutustustes kirjeldatakse indiaanlaste kangekaelset vaikimist. Indiaanlaste päälilikult nõuti kõige esiti: ta olgu mees, kes mõistab suud pidada, kuni mitte tarvidus ei tule, et ta peab oma rahvaga nõupidamise telgis või lõkke ümber rääkima. Indiaanlased tundsid väga hästi sõnade liigtarvitamise mitte kasulikkust ja arvasid seda mitte kohaseks, ihele noormehele, kes meheea vastupidavuse katse on läbi teinud ja nõupidamisele on lastud. Nad arvasid, et mees, kes vaikida ja oma suud hoida mõistab, et see ka oma keha üle jõuab valitseda. Vilunud indiaanlane „haputaigen“, „sambla seljak“ ei lobise mitte. Tema räägib ainult siis, kui midagi tõsist ütelda on.

A u s u s.

Igaüks vist tunneb sõna „aus punanahk.“ See on tõesti üks punanaha hää tundemärk, sest et indiaanlane on tuntud oma aususe ja usaldavuse läbi. Samuti nagu skoutide juures, oli võimalik ka indiaanlaste au pääle loota, ja ühegi sugu lepingutes inglastega ei murtnud nad kunagi oma tingimusi ega võtnud oma sõna tagasi. Briti kaupmehed ei olnud mitte nii ausad ja tihti katkestasid kõik lepingu tingimused. Oleks need kaupmehed skoutidena kasvatatud, siis ei oleks indiaanlaste häävitamine mitte kunagi võimalik olnud.

*) V. „E. Skout“ nr. 3 s. a.

8.-/11002127

99 EESTI SKOUT⁶⁶

SKOUTIDE AJAKIRI.

EESTI SKOUTIDE MALEVA HÄÄLEKANDJA.

Tellimine 1924. aasta pääle on avatud.

„Eesti Skout“ on ainukene skoutlisi küsimusi käsitav ajakiri Eestis. Avaldab artikleid skoutluse põhimõtete vallast, jutustusi — ilukirjanduslisi töid, toob teateid kõigist skoutluse alaosadest (hundipojad, guideid, skoudid), nii kodust kui ka väljamailt.

„Eesti Skout“ trükitakse hääl paberil, ta on tublisti kaunistatud ülesvõtetega skoutide elust, sisu selgitavad joonistused. Karrikatuurid, diagrammid.

„Eesti Skout“ ilmub 8 korda aastas, iga number vähemalt üks trükipoogen (16 lhk.).

„Eesti Skout“ maksab aastas 120.— mrk., poolaastas 60.— mrk. Üksik nr. maksab 20.— mrk.

„Eesti Skoudi“ hinnata saab aasta jooksul igaüks, kes vähemalt kolm aastatellimist vastu võtab.

„Eesti Skoudi“ endiseid aastakäikusid on vähesel arvil veel tervena saada. 1921. aastakäik (7 nrt) maksab 40.— mrk., 1922. aastak. (6 nrt) 90.— mrk., 1923. aastak. (7 nrt) 120.— mrk. ühes koju saatmisega.

„Eesti Skoudi“ tellimisi võtavad vastu kõik postiasutused.
Üksikud nrid müügil suuremates raamatukauplustes.

Toimetus ja talitus: Tartu, Põik tän. 3.

Aadress kirjavahetuseks: Tartu, postkast nr. 130.